

חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (רישום ציוד וגיוסו), תשי"ז-1957*

1. תקפן של תקנות-שעת-חירום (רישום ציוד וגיוסו), תשי"ז-1956¹, מוארך בזה עד יום כ"ט בניסן תשי"ז (30 באפריל 1957).

הארכת תוקף

2. תחילתו של חוק זה היא ביום כ"ד בשבט תשי"ז (26 בינואר 1957).

תחילה

דוד בן-גוריון   דוד בן-גוריון
שר הבטחון   ראש הממשלה

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

* נתקבל בכנסת ביום כ"ו בשבט תשי"ז (28 בינואר 1957); הצעת החוק ודברי הסכר נתפרסמו בה"ח 291, תשי"ז, עמ' 144.
¹ ק"ת 640, תשי"ז, עמ' 334.

חוק הריבית, תשי"ז-1957*

1. בחוק זה —

הגדרות

"מילווה" — כל עסקת אשראי, לרבות נכיון שטר והעברת חוב על פי שטר בדרך אחרת;
"ריבית" — כל תמורה הניתנת בקשר עם מילווה ויש בה משום תוספת לקרן, לרבות דמי עמילות ודמי נכיון המשתלמים כאמור, בין שנקראים בשם ריבית ובין שנקראים בשם אחר;

"ריבית מופרזת" — ריבית ששיעורה עולה על השיעור המכסימלי שנקבע לפי סעיף 3 של חוק זה או סעיף 56 לחוק בנק ישראל, תשי"ד-1954¹ (להלן — חוק הבנק);
"בית משפט" — לרבות בגרר.

2. היה המילווה לתקופה העולה על שנתיים, או שהיה לתקופה קצרה יותר אך סולק למעשה לאחר שנתיים, לא יראו כריבית כל סכום המתווסף לקרן עקב תנאי הצמדה לשער החליפין של המטבע, למדד יוקר המחיה או לעליית מחירו של דבר שנקבע לכך על ידי שר האוצר, בצו, במידה ובתנאים שנקבעו.

הצמדה

3. (א) שר האוצר רשאי, לאחר התייעצות עם נגיד בנק ישראל ובאישור ועדת הכספים של הכנסת, לקבוע בצו, דרך כלל או לסוגים של מילווה, את שיעור הריבית המכסימלי שמלווה רשאי לקבל מן הלווה, ואת התנאים והתקופות לצבירת הריבית.

סמכות לקבוע
שיעור ריבית
מכסימלי

(ב) שר האוצר לא ישתמש בסמכותו לפי סעיף קטן (א) לגבי סוג מילווה, כל עוד חל עליהם צו של נגיד בנק ישראל לפי סעיף 56 לחוק הבנק; ולא ישתמש נגיד בנק ישראל בסמכותו לפי סעיף 56 האמור לגבי סוג מילווה שחל עליהם צו שר האוצר.

4. לא ידרוש אדם ולא יקבל ריבית מופרזת.

איסור ריבית
מופרזת

* נתקבל בכנסת ביום כ"ח בשבט תשי"ז (30 בינואר 1957); הצעת החוק ודברי הסכר נתפרסמו בה"ח 273, תשט"ז, עמ' 162.
¹ ס"ח 164, תשי"ד, עמ' 102.